

Emekçinin Sesi

SOL PARTİ BÜLTENİDİR

NİSAN 2022

İşimizi, aşımızı, geleceğimizi kendi ellerimizle alacağız

HAYDİ 1 MAYIS'A!

Türkiye’de işçi ve emekçiler açısından yaşam ve çalışma koşulları giderek ağırlaşıyor. Hayat pahalılığı her geçen gün artarken emekçiler açlık sınırının altında kalan ücretlere mahkûm ediliyor, en temel ihtiyaçlarına dâhi erişemez halde borç batağında yaşam savaşı veriyor. İşsizlik ise çığ gibi büyüyor. Sermayedarlar işsizi çalışana tehdit olarak gösteriyor, böylelikle esnek ve güvencesiz çalışma yaygınlaştırılıyor.

Milyonlarca emekçi tüm bu sorunlarla boğuşurken iktidar ise patronlara teşvikler yağdırıp, borçlarını siliyor. Bununla da yetinmiyor, işçilerin hak arama müca-

delelerinin karşısında bütün gücüyle patronların yanında yer alıyor. Yine verginin çok büyük çoğunluğunu emekçi halktan toplarken kur korumalı mevduat hesaplarına verilen hazine garantileriyle kamunun kaynaklarını zenginlerin servetini garanti altına almak için hibe ediyor.

Türkiye bu yıl 1 Mayıs’a, işte böyle bir atmosferde, hızlı bir yoksullaşmanın yaşandığı, sefaletin gittikçe yaygınlaştığı bir ortamda gidiyor. Ekonomik krizin tüm bedelinin yoksul emekçilere ödeltildiği tam da böyle bir dönemde; işçi sınıfının gücünü, birliğini ve mücadele azmini dosta düşmana göstererek taleplerini kuvvetli bir şe-

kilde ifade etmesi oldukça büyük bir önem kazanıyor:

- Tüm ücretlere her ay gerçek enflasyon oranında zam yapılsın!
- İşten atmak yasaklansın!
- İş saatleri azaltılsın, herkese güvenceli iş sağlansın!
- Büyük servet sahiplerine artan oranda servet vergisi getirilsin!
- Özelleştirilen tüm kuruluşlar bedelsiz şekilde yeniden kamulaştırılsın!
- Örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılsın!

İşçi ve emekçilerin çözülme-yecek hiçbir sorunu yoktur. Ancak iktidar da sermayeye

sadakat konusunda AKP’den hiçbir farkı olmayan düzen muhalefeti de emekçi halkın temel sorunlarına yönelik hiçbir çözüm sunamaz. Sorunun kaynağı kapitalist düzendir ve bu düzen emekçilerin çıkarları doğrultusunda değişmek zorundadır. Bunun için işçi sınıfı örgütlülüğünü güçlendirmeli; kendi devrimci yolunu çizerek işini, aşını, geleceğini kendi elleriyle almalıdır.

İşte bu bilinçle ülkeyi içinde bulunduğu krizden emekçiler lehine çıkaracak taleplerimizi haykırmak için; birliğimizi, gücümüzü büyütme için, insanca yaşamı kuracak irademizi ortaya koymak için **haydi 1 Mayıs’a!**

İŞ YERLERİNDEN MEKTUPLAR

Umutsuzluğumuzdan beslenenlere 1 Mayıs'ta meydan okuyalım!

Merhaba arkadaşlar ben Bolu OSB'de çalışan bir işçiyim. Türkiye'nin dört bir yanında olduğu gibi Bolu'da da binlerce işçi asgari ücret boyunduruğu altında ezilmeye ve sömüröl-meye devam ediyor.

Daha 2022'nin ortasına gelmeden ücretlerimiz eridi. AKP iktidarı döneminde milyonlarca asgari ücretlinin aldığı ücret artık açlık sınırının bile altında kaldı. Dışa bağımlılığın sonucu olarak her geçen gün başta temel gıdalar olmak üzere hemen hemen her şeye zam-lar gelmeye devam ediyor. Yıl ortasında asgari ücrete yapıl-ması konuşulan zam ise yine AKP iktidarı tarafından rafa kaldırıldı. Kendi fabrikamda işçi arkadaşlarımla umutsuzluğa sürüklendiğini görüyorum. Bu kriz ve hayat pahalılığı cende-resinde milyonlarca emekçinin

geçinemediği için umutsuzluk içinde olduğunu hissetmek zor değil. Ama bir avuç patron ve onların iktidardaki temsilcileri bizim umutsuzluğumuzdan bile besleniyorlar. Çünkü umutsuz işçi mücadele etmez, haklarını almak için ayağa kalkmaz, direnmez. Onlara bu sevinci yaşatmayalım! Bütün sorunla-rımızın sorumlularından hesap sormak için kendi kuvvetimizin farkında olalım. İşte böyle bir dönemde 1 Mayıs'ı karşılıyoruz. Son 2 yılda pandemi nedeniyle sokağa çıkma yasaklarının gölgesinde kalan 1 Mayıs biz işçilerin talepleriyle, mücadele azmiyle, bütün umuduyla alan-ları dolduracağı ve bizi sömü-renlere korku verecek bir gün olmalıdır. Bu bilinçle 1 Mayıs günü meydanlarda taleplerimizi gür bir şekilde haykıralım.

Bolu OSB'den bir işçi

Kölelik ve sefalet koşullarını birlik olarak değiştirebiliriz

Merhaba, ben bir otomotiv fabrikasında bir yılı aşkın sü-redir çalışan bir işçiydim. İşimi titizlikle takip eden, devamsız-lık yapmayan... Yıl içerisinde 500 saatlik mesaiye zorlanan bir sürecin ardından bir mesai-ye kalmadığım için ve amirimin bir köleye seslenir gibi sırala-dığı "Her attığınız adımda izin alacaksınız" sözünü dahi sineye çekerken; "Peki nefes alırken dahi haber veririm" sözüm hakaret sayılıp işten çıkartılan bir işçiyim. Elbette patron, sendikal örgütlenmenin olma-dığı bir durumdan cesaretle küfür edercesine "Tazminatını verir kovarım, kimsenin hakkını hukukunu tanımam" diyerek, hesap sorulamayacağını bile-rek işçiliği değersizleştiren bir mantıktaydı. İtiraz edersem Kod-29'la korkutularak çalışma hakkı yenen bir işçiyim. Eko-nomik korkularımdan dolayı mecburen tazminatımı alarak işten çıkmayı kabul ettim.

İşçinin onuruyla yaşamasını kabullenemeyen bir fabrikadan atılmamla beraber bir lojistik firmasında işe başladım. İşsiz ka-lınca daha fazla borçlanmamak için bir an önce bir işe girmem gerekiyordu. Gebze gibi kayıtsız ve ucuz iş gücünün yoğun oldu-ğu bir yerde artık sıradan hâle gelmiş günlük ücret üzerinden çalışma düzeninin içinde, günlük 140 liraya kayıtsız bir lojistik fir-masının taşeronunda işe girdim. Burası benim için yalnızca günü kurtarmak üzere bir iş.

İşçiler olarak başta ücretlerimizi iyileştirmeliyiz ve işimizi ken-dimiz kazanmalıyız. Bunun da tek yolu mücadeleden ve birlik olmaktan geçiyor. Biz işçilerin bu kölelik ve sefalet koşullarına itilmesini yine ancak işyerlerin-de kendi birliğimizi sağlayarak değiştirebiliriz.

Gebze Horoz Lojistik'ten bir işçi

GREV rozetimizi taktık, hazır bekliyoruz

Bizler Novares işçileri olarak 1 Ocak'tan itibaren TİS sürecine girdik. 2 yılda bir olan sözleşmemiz için taleplerimizi yazılı taslak olarak sunduk. En önemli talebi-miz ise şimdiye kadar aldığımız brüt ü-creti net ücret olarak alabilmek ve bunun üzerine 1000 TL daha alabilmek. Şu anki tek tartışılan maddemiz de bu. İşveren net ücret verme taraftarı değil. Şimdiye kadar yapılan toplantıların tartışması da bu oldu. Gelineen noktada arabulucu

görüşmesi yapıldı ve grev kararı alındı. Tarih belli olmasa da taleplerimiz kar-şılanmazsa diye GREV rozetimizi taktık hazır bekliyoruz. Temsilcilerimizin ve bizim talebimiz net, geri adım atmıyo-ruz. Her yerde olduğu gibi Novares'te de kazanım kolay olmayacak. Direnerek kazanacağız. Sözleşmeyi zaferle taçlan-dıracağız.

Gebze Novares Otomotiv'den bir işçi

Çocuklarımıza mirasımız mücadelemiz olsun

Merhaba ben emekliliğine yaklaşmış bir metal işçisiyim. Emeklilik yaklaşıncaya sevinmek lazım ama biz kara kara düşünüyoruz. Elimize geçecek toplu paranın da bir kıymeti kalmadı. Ev alsan alamazsın, bir yerde değerlendiremezsin, artık emekliye ayrıldıktan sonra da çalışmak zorunluluk oldu neredeyse. Bizi bu koşullarda yaşamaya itenler utansın! Çocuklarımıza doğru düzgün bir şeyler bırakamadan göçüp gitmemize sebep olacaklar utansın! Ama bize bunları reva gören sömürücülerin kendi kendilerine utanmasını beklersek çok bekleriz.

Elimizdeki belki de tek kuvvet birlik olmamızdan gelen kuvvet. Demisaş'ta

sözleşme dönemlerinde defalarca mücadelelere girdik, yıllar önce Birleşik Metal-İş'i fabrikaya tırnaklarımızla kazıyarak soktuk. Bilecik işçisinin gözü de kulağı da hep buradadır. Türkiye'de halkı daha büyük yoksulluklar ve daha büyük acılar bekliyor. Bize bu acıları yaşatanlara karşı mücadele etmek yapabileceğimiz tek şeydir. Krize, yoksulluğa, hak gasplarına karşı mücadele edersek kimse öyle kolay kolay bizi ezemez, hor göremez. Çocuklarımıza evler, arabalar, yazlıklar bırakamıyoruz belki ama onurlu bir gelecek için mücadele ettiğimizi hep bilecekler. Bizim de mirasımız mücadele olsun.

Bilecik Demisaş'tan bir işçi

Her geçen gün eriyen ücretlerimizle artık geçinemiyoruz!

Merhaba dostlar. Ben bir markette reyon görevlisiyim. Günde 9-10 saat çalıştırılan ve emeğinin karşılığını alamayan birçok işçiden biriyim. İş yükümüz çok fazla ve belirli bir işi yapmıyoruz. Bizden her şeyi yapmamız bekleniyor. Çalışırken sürekli hareket halinde olmak zorundayız ve bunun üstüne dokuz buçuk saat çalışmanın ardından zorunlu mesailere mecbur bırakılıyor. Bu zorunlu mesailere karşılık verilen düşük ücretlerle de geçinmek imkansız hale geldi. Bu haksız düzene dur dememizin zamanı geldi de geçiyor.

Gün geçtikçe artan fiyatlar, temel gıdaya gelen uçuk zamlar halkın alım gücünün düşmesine sebep oluyor. Bu durum satı-

şı etkilediği için patronlar ise bunu çalışanlara satış baskısıyla yansıtıyor. Neredeyse 10 saat çalışıp asgari ücrete talim ediyoruz ve bir de baskıyla, mobbinge bize daha fazla satış yapın diyorlar. Hayat bu kadar pahalıyken, enflasyon yüzde yüzleri geçmişken bizden beş ay önce belirlenen ve şuan açlık sınırının altında kalmış asgari ücretle geçinmemiz bekleniyor. Biz işçiler emekçiler, eriyen ücretlerimize her ay enflasyon oranında zam yapılması talebini yükseltmeliyiz. Bu bizim hakkımızdır. Hakkımız olanı almak için de birlik olmalı, örgütlü bir mücadeleye girişmeliyiz.

**Eskişehir'den
bir zincir market işçisi**

Sermayeye karşı en büyük silah örgütlenmektir

Ben Ankara Büyükşehir Belediyesi Fen İşleri'nde yıllardır çalışmakta olan bir asfalt işçisiyim. Her gün artmakta olan yaşam pahalılığı ve dur durak bilmeden ilerleyen ekonomik kriz en başta biz kol emekçilerinin belini bükmeye devam ediyor. Belediyedeki mevcut yönetimin işçilere dayattığı Belediye-İş sendikası 01.01.2022 tarihinden itibaren yetkiyi almasına rağmen halen TİS imzalanmamış hatta masaya dahi oturulmamıştır. Mansur Yavaş'ın uygun gördüğü geçici zam ile (750 TL) aylardır gittikçe derinleşen ekonomik krize karşı hayatta kalmaya çalışıyoruz. Aylardır bizi oyalayan ve henüz işveren ile masaya dahi oturmamayan Belediye-İş sendikası yetkiyi aldığından beri sadece kan bağışi için mesaj atıyor ve başka hiçbir bilgi paylaşmıyor. Sözleşme ile alakalı sendikayı defalarca

aramamıza rağmen herhangi bir muhatap bulamıyoruz ve bu durum artık işçiler arasında büyük bir problem haline dönüşmeye başladı. Buna karşılık medyada sadece gösteriş peşinde olup, işin arka kısmında belediye çalışanlarının hakkını vermemekle direnen mevcut yönetimin sürekli olarak hak, hukuk, helal, haramdan bahsetmesi fazlasıyla trajikomik. Fakat biz biliyoruz ki şartlar ve koşullar ne derece zorlu olursa olsun, örgütlenme bilincinde olan işçilerin karşısında dağlar olsa sarsılmaya ve sonunda yıkılmaya mahkumdurlar. Sermayeye karşı en büyük silahımız örgütlenmek ve haklarımızın sonuna kadar peşinden gitmektir arkadaşlar. Selam olsun tüm emekçi yoldaşıma.

**Ankara Büyükşehir
Belediyesi'nden bir işçi**

İNSANCA YAŞAYABİLECEĞİMİZ BİR ÜCRET İÇİN MÜCADELEYE!

Enflasyondaki dur durak bilmeyen artış devam ediyor. Mart ayına ait enflasyon TÜİK tarafından %61, bağımsız bir kuruluş olan Enflasyon Araştırma Grubu (ENAG) tarafından ise %146,6 olarak açıklandı. Buna göre asgari ücret, düzmece olduğu artık herkes tarafından kabul gören resmi rakamlara göre bile mart ayı itibarıyla açlık sınırının altında kalmış oldu. Gerçek enflasyon rakamlarına göre ise asgari ücret daha yılın başında bu seviyenin altında kalmıştı. Enflasyon oranlarının önümüzdeki aylarda da hızlı artışına devam edeceği göz önüne alındığında aradaki makasın daha da açılması kaçınılmaz görünüyor.

Milyonlarca emekçi açlık sınırının altında

Türkiye’de asgari ücretin artık çalışanların ortalama ücreti haline geldiği hesaba katıldığında durumun vahameti daha da belirginleşiyor.

Öyle ki DİSK-AR’ın 2021 Aralık ayında yayınladığı çalışmaya göre Türkiye’de yaklaşık 10 milyon işçi asgari geçim için yetersiz olan asgari ücretle geçinmeye çalışırken, yaklaşık 4 milyon işçi ise asgari ücrete dahi erişemiyor. Tüm ücretli çalışanların %64’ü asgari ücretin altı ile asgari ücretin bir buçuk katı arasında bir ücret elde ediyor.

Tüm ücretlere her ay gerçek enflasyon oranında zam yapılsın

Tablo ortadadır. Bu şartlar altında asgari ücrete zam yapılması talebi sonuna kadar haklıdır ve ertelenebilir bir yanı yoktur. Ancak enflasyondaki artışın her geçen ay rekor kırdığı, yapılacak zammın hayat pahalılığı karşısında bir sonraki ay erimesinin kaçınılmaz

olduğu bir ortamda bu talep tek başına yeterli değildir. Ayrıca asgari ücretin genel ücrete dönüşmesine karşı da mücadele edilmelidir. Bu nedenle asgari ücrete yapılacak zam oranında tüm ücretlerde de artış yapılması savunulmalı, buna ek olarak tüm ücretlere her ay gerçek enflasyon oranında zam yapılması talep edilmelidir. Bu talebe en düşük emekli aylığının asgari ücret seviyesine çıkarılması talebi de eşlik etmelidir.

Hak verilmez, alınır

Gelinen aşamada, iktidar temsilcileri ücret artışı talepleri üzerinden bir süredir yürüyen tartışmaları kendileri açısından kapatmış görünüyor. Ama biz kapatamayız. İşimizi, aşımızı, çocuklarımızın geleceğini doymak bilmez bir avuç para babasının ve onların hizmetkârlığına soyunan iktidarın insafına bırakamayız. Taleplerimiz etrafında birleşmeli, hak ettiğimiz alana kadar mücadele etmeliyiz.

Lila Kağıt işçileri sendikalaşma hakları için mücadeleye devam ediyor

Tekirdağ Çorlu’da bulunan Lila Kağıt fabrikasında işçiler kötü çalışma koşulları ve düşük ücret nedeniyle Türk-İş’e bağlı Selüloz-İş sendikasında örgütlendi. Geçtiğimiz Eylül ayında başlayan örgütlenme sürecine karşılık sendikalaşmayı kırmak isteyen patron ise toplam-

da 60 işçiyi işten attı. 30 Aralık’ta fabrika önünde direnişe başlayan işçiler, sendikal haklarının tanınması ve işe iade taleplerini yine fabrika önünde yaptıkları basın açıklamalarıyla duyurdu. Lila Kağıt işçilerinin direnişi aylardır kararlılıkla sürüyor.

Pas South işçileri fabrika önünde mücadeleyi sürdürüyor

Tekirdağ’da Çerkezköy OSB’de bulunan Pas South fabrikasında işçiler kötü çalışma koşullarına karşı Petrol-İş sendikasında örgütlendi. Örgütlenmeyi kırmak isteyen patron ise toplamda 20 işçiyi işten çıkardı. 17 Şubat’ta

fabrika önünde direnişe geçen işçilerin mücadelesi ilk günkü kararlılıkla devam ediyor. Sendikanın tanınmasını ve işe iade edilmeyi isteyen işçiler, talepleri karşılanana dek mücadeleyi bırakmayacaklarını belirtiyor.

Acarsoy Tekstil’de sendikalaştıkları için atılan işçiler direnişte!

Bursa Demirtaş OSB’de bulunan Acarsoy Tekstil fabrikasında yoğun baskılara ve ağır çalışma koşullarına karşı işçiler Öz İplik-İş sendikasında örgütlendi. Kadın işçilerin öncülüğündeki örgütlenmeyi kırmak isteyen patron, 4 işçiyi performans düşüklüğü ve

işyerindeki huzuru bozma gerekçeyle işten attı. Kadın çalışan sayısının ağırlıkta olduğu fabrikada erkek işçilerin kadınlardan daha yüksek ücret aldığına dikkat çeken işçiler, 14 Mart’ta fabrika önünde başlattıkları direnişi sonuna kadar götüreceklerini vurguluyor.